

Ministerialtidende

2011

Udgivet den 22. oktober 2011

31. august 2011.

Nr. 73.

Endelig administrativ afgørelse om merudgifter - nødvendig - kanylebokse (Principafgørelse 161-11 fra Ankestyrelsen om serviceloven)

Resumé

Udgifter til kanylebokse til bortskaffelse af brugte kanyler kan ikke dækkes efter reglerne om nødvendige merudgifter. Ankestyrelsen fandt, at udgifter til kanylebokse må betragtes som en omkostning, der er forbundet med brugen af kanyler. Der er derfor tale om en almindelig driftsudgift. Ankestyrelsen lagde til grund, at kanylerne var blevet ydet som hjælpemidler. Hjælpemiddelbekendtgørelsen regulerer udtømmende dækningen af driftsudgifter ved brug af hjælpemidler. Derfor kan udgiften ikke dækkes som en merudgift efter serviceloven.

Afgørelse truffet af:	Ankestyrelsen
J.nr.:	3500854-10
Afgørelsesdato:	31-08-2011
Udsendelsesdato:	04-10-2011

Lovgivning, afgørelsen vedrører:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 904 af 18. august 2011 - § 100

Afgørelse

Ankestyrelsen har i møde truffet afgørelse i ovennævnte sag om, hvorvidt kanylebokse kan ydes som en merudgift efter servicelovens § 100.

Resultatet er:

- NN har ikke ret til at få dækket udgifter til kanylebokse efter bestemmelsen om merudgift

Vi ændrer således afgørelser fra Det Sociale Nævn i Statsforvaltningen Y.

Kommunen vil kontakte NN.

Vores afgørelse medfører ikke, at NN skal tilbagebetale den hjælp han eventuelt måtte have fået som følge af nævnets afgørelse.

Der var enighed på mødet.

Begrundelsen for afgørelsen

Ankestyrelsen lægger til grund, at kanyler ydes som hjælpemidler efter bestemmelsen i servicelovens § 112 om støtte til hjælpemidler.

Vi finder, at udgifter til kanylebokse ikke kan ydes som en merudgift, da der er tale om en almindelig driftsudgift, som er reguleret i hjælpemiddelbekendtgørelsen.

Det følger af § 4, stk. 3 i denne bekendtgørelse, at der ikke kan ydes hjælp til udgifter, som følger af brug af hjælpemidler, fx til drift, rengøring eller vedligeholdelse

Vi finder således, at udgifter til kanylebokse må betragtes som en omkostning, der er forbundet med brugen af kanyler.

Efter servicelovens § 100 skal kommunen yde dækning af nødvendige merudgifter ved den daglige livsførelse til personer med nedsat fysisk eller psykisk funktions-evne. Det er en betingelse, at merudgiften er en konsekvens af den nedsatte funktionsevne og ikke kan dækkes efter anden lovgivning eller andre bestemmelser i serviceloven.

Merudgiftsydelsen i servicelovens § 100 er et supplement til øvrige bestemmelser om støtte i den forstand, at hvis en støtteydelse kan opnås gennem en særlig bestemmelse i serviceloven eller bestemmelser i anden lovgivning, så skal støtten ydes efter specialbestemmelsen. Der kan derfor ikke ydes støtte efter § 100, når dette er reguleret i anden bestemmelse.

Oplysninger i sagen

Vi har afgjort sagen på grundlag af:

- De oplysninger, som forelå da nævnet traf afgørelse i sagen
- Nævnets afgørelse af 29. oktober 2010
- Klagen til Ankestyrelsen af 11. november 2010

– Nævnets genvurdering

Sagsfremstilling

Kommunen meddelte den 24. september 2010, at der ikke længere kunne bevilges merudgiftsydelse efter servicelovens § 100.

Udgiften til kanylebokse anså kommunen som værende en udgift, der hører til i behandlingssektoren, hvorfor kommunen var af den opfattelse, at der ikke kunne ydes tilskud efter servicelovens § 100, idet denne paragraf er subsidiær til andre sektorers forpligtelser. Kommunen anså endvidere ikke udgiften til kanylebokse som en konsekvens af den nedsatte funktionsevne, men som en konsekvens af anden lovgivning – i dette tilfælde miljøregler.

Kommunen lagde vægt på, at udgiften til kanylebokse havde sammenhæng med behandling i sundhedsvæsenets regi, og behandlingsudgifter og egenandele i forbindelse med behandling ikke kan medtages som merudgift i henhold til servicelovens § 100.

Kommunen havde ved ovenstående vurdering inddraget Ankestyrelsens principafgørelse C-7-07, som fastslår, at servicelovens § 100, stk. 1 ikke indeholder hjemmel til at yde hjælp til behandlingsudgifter.

Nævnet ændrede den 29. oktober 2010 kommunens afgørelse

Ved afgørelsen lagde nævnet vægt på, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han havde en nødvendig merudgift til kanylebokse. Udgiften var oplyst til at være 310 kr., idet han havde oplyst, at han anvendte 5 bokse á 62 kr.

Da apoteket udelukkende modtog brugte kanyler, når de er i kanylebokse finder nævnet, at der er tale om en nødvendig merudgift.

Nævnet havde været opmærksom på, at kommunen havde anført, at kanylebokse anses for en behandlingsudgift. Kommunen havde også peget på, at udgiften var en konsekvens af anden lovgivning (miljøregler).

Nævnet var ikke enig med kommunen i, at der var tale om en behandlingsudgift, idet kanyleboksen ikke skal anvendes som led i behandling på sygehus, eller som led i/fortsættelse af den iværksatte behandling med det formål enten at tilvejebringes yderligere forbedring af det resultat, som var opnået ved sygehusbehandlingen eller at forhindre forringelse af dette resultat. Der var således ikke tale om en egentlig behandlingsudgift.

Kommunen har anket sagen. Kommunen har anført, at nævnet tidligere har anmodet kommunen om at foretage en generel vurdering af udgiften til kanylebokse. § 100 er subsidiær i forhold til anden lovgivning. Kommunen anså ikke udgiften til kanylebokse som en konsekvens af den nedsatte funktionsevne, men som en konsekvens af anden lovgivning, i dette tilfælde miljøregler.

Kommunen anså udgiften til kanylebokse som havende sammenhæng med behandling i sundhedsvæsenets regi. Behandlingsudgifter og egenandele i forbindelse med be-

handling kunne ikke medtages som merudgift i henhold til servicelovens § 100.

Kommunen anførte endvidere, at tilskud til injektions- og testmaterialer, herunder sprøjter, kanyler, insulinpenne, fingerprikker (lancetter) og teststrimler bevilges i henhold til servicelovens § 112, hvorfor kommunen undrede sig over, at kanylebokse skulle bevilges i henhold til servicelovens § 100.

Endelig anførte kommunen, at man måtte kunne sidestille kanylebokse med borgere, som er under behandling og som i forbindelse med behandlingen får udgifter til forskellige glas og kuverter for at kunne fremsende prøver til laboratorieundersøgelser. Kommunen havde tidligere fået medhold i, at disse udgifter var behandlingsudgifter som følge af lidelsen.

Nævnet har den 15. november 2010 anført, at kommunen havde henvist til, at nævnet tidligere havde anmodet kommunen om at foretage en generel vurdering af udgiften til kanylebokse. Nævnet havde såvel i den afgørelse, der blev henvist til, som i den efterfølgende anke vedrørende samme forhold, fundet, at kanylebokse var en nødvendig merudgift. Hjemvisningen vedrørte udelukkende undersøgelse af om, det var lovligt at påbyde kanylebokse.

Kommunen meddelte den 24. september 2010, at der ikke længere kunne bevilges merudgiftsydelse efter servicelovens § 100.

Udgiften til kanylebokse anså kommunen som værende en udgift, der hører til i behandlingssektoren, hvorfor kommunen var af den opfattelse, at der ikke kunne ydes tilskud efter servicelovens § 100, idet denne paragraf er subsidiær til andre sektorers forpligtelser. Kommunen anså endvidere ikke udgiften til kanylebokse som en konsekvens af den nedsatte funktionsevne, men som en konsekvens af anden lovgivning – i dette tilfælde miljøregler.

Kommunen lagde vægt på, at udgiften til kanylebokse havde sammenhæng med behandling i sundhedsvæsenets regi, og behandlingsudgifter og egenandele i forbindelse med behandling ikke kan medtages som merudgift i henhold til servicelovens § 100.

Kommunen havde ved ovenstående vurdering inddraget Ankestyrelsens principafgørelse C-7-07, som fastslår, at servicelovens § 100, stk. 1 ikke indeholder hjemmel til at yde hjælp til behandlingsudgifter.

Nævnet ændrede den 29. oktober 2010 kommunens afgørelse.

Ved afgørelsen lagde nævnet vægt på, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han havde en nødvendig merudgift til kanylebokse. Udgiften var oplyst til at være 310 kr., idet han havde oplyst, at han anvendte 5 bokse á 62 kr.

Da apoteket udelukkende modtog brugte kanyler, når de er i kanylebokse finder nævnet, at der er tale om en nødvendig merudgift.

Nævnet havde været opmærksom på, at kommunen havde anført, at kanylebokse anses for en behandlingsudgift. Kom-

munen havde også peget på, at udgiften var en konsekvens af anden lovgivning (miljøregler).

Nævnet var ikke enig med kommunen i, at der var tale om en behandlingsudgift, idet kanyleboksen ikke skal anvendes som led i behandling på sygehus, eller som led i/fortsættelse af den iværksatte behandling med det formål enten at tilvejebringes yderligere forbedring af det resultat, som var opnået ved sygehusbehandlingen eller at forhindre forringelse af dette resultat. Der var således ikke tale om en egentlig behandlingsudgift.

Kommunen har anket sagen. Kommunen har anført, at nævnet tidligere har anmodet kommunen om at foretage en generel vurdering af udgiften til kanyle-bokse. § 100 er subsidiær i forhold til anden lovgivning. Kommunen anså ikke udgiften til kanylebokse som en konsekvens af den nedsatte funktionsevne, men som en konsekvens af anden lovgivning, i dette tilfælde miljøregler.

Kommunen anså udgiften til kanylebokse som havende sammenhæng med behandling i sundhedsvæsenets regi. Behandlingsudgifter og egenandele i forbindelse med behandling kunne ikke medtages som merudgift i henhold til servicelovens § 100.

Kommunen anførte endvidere, at tilskud til injektions- og testmaterialer, herunder sprøjter, kanyler, insulinpenne, fingerprikker (lancetter) og teststrimler bevilges i henhold til servicelovens § 112, hvorfor kommunen undrede sig over, at kanyle-bokse skulle bevilges i henhold til servicelovens § 100.

Endelig anførte kommunen, at man måtte kunne sidestille kanylebokse med borgere, som er under behandling og som i forbindelse med behandlingen får udgifter til forskellige glas og kuverter for at kunne fremsende prøver til laboratorieundersøgelser. Kommunen havde tidligere fået medhold i, at disse udgifter var behandlingsudgifter som følge af lidelsen.

Nævnet har den 15. november 2010 anført, at kommunen havde henvist til, at nævnet tidligere havde anmodet kommunen om at foretage en generel vurdering af udgiften til kanylebokse. Nævnet havde såvel i den afgørelse, der blev henvist til, som i den efterfølgende anke vedrørende samme forhold, fundet, at kanylebokse var en nødvendig merudgift. Hjemvisningen vedrørte udelukkende undersøgelse af om, det var lovligt at påbyde kanylebokse.